

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **O. D.**, zast. Mgr. JUDr. Jaroslavem Grincem, Ph.D., advokátem, se sídlem Mikovcova 10/476, Praha 2, adresa pro doručování P. Obrovce 2261, Louny, proti žalovanému: **Ředitel Policie ČR, Správa severočeského kraje v Ústí nad Labem**, se sídlem Lidické náměstí 9, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2007, č. j. 15 Ca 239/2006 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 25. 4. 2006, č. j. 15 Ca 239/2006 - 46 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2004, č. j. 1191, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Policie ČR Okresní ředitelství Louny (dále také jen „prvoinstanční služební orgán“), ze dne 15.10.2004, č. 333/2004, kterým byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru ke dni 31. 12. 2004 z důvodu porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem.

V žalobě podané ke krajskému soudu (poté, co byl stěžovatel poučen Okresním soudem v Lounech o věcné a místní příslušnosti k projednání jeho správní žaloby) stěžovatel popsal nejprve skutkový stav věci, přičemž zdůraznil, že ve služebním poměru u Policie ČR byl téměř 23 let, naposledy ve funkci policejního komisaře v hodnosti kapitána.

Stěžovatel rovněž uvedl, že dne 16. 9. 2004 se dopustil kázeňského přestupku ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR, ve znění pozdějších předpisů, účinného do 31. 12. 2006 (dále jen „služební zákon“). Svého jednání upřímně litoval a omluvil se za ně. Podle rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu ze dne 29. 9. 2004, č. j. 88/2004, mu byl uložen kázeňský trest spočívající ve snížení hodnosti o jeden stupeň na hodnost nadporučík na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Stěžovatel návazně požádal o uvolnění ze služebního poměru s návrhem odchodu k datu 2. 1. 2005. Toto datum bylo oznámením prvoinstančního služebního orgánu ze dne 1. 10. 2004, č. j. 314/2004 potvrzeno s tím, že pracovní poměr stěžovatele skončí uvolněním k tomuto datu. Následně bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu, č. j. 333/2004 ze dne 15. 10. 2004, kterým byl propuštěn dnem 31. 12. 2004 ze služebního poměru, a to ze stejných důvodů, z jakých mu byl uložen kázeňský trest. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel odvolal, avšak žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2004, č. j. 1191, odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu. Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného především proto, že je považuje za zmatečné, neboť se odvolává na § 45 zákoníku práce, který podle jeho názoru ve věcech služebního poměru nemohl být aplikován. Dále stěžovatel vznesl námitku rozporu data jeho propuštění ze služebního poměru s dikcí zákona. Podle ustanovení § 108 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., na něž se napadené rozhodnutí žalovaného odvolává, končí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí o propuštění, pokud se služební funkcionář a policista nedohodnou na době kratší. Tato lhůta měla podle názoru stěžovatele v jeho případě uplynout dne 18. 12. 2004, avšak v napadeném rozhodnutí žalovaného bylo jako datum ukončení služebního poměru propuštěním uvedeno 31. 12. 2004. Z toho stěžovatel dovedl rozpornost a zmatečnost napadeného rozhodnutí. Klíčovou žalobní námitkou stěžovatele bylo tvrzení, že není přípustné, aby za jeden kázeňský přestupek (jehož spáchání plně přiznává) byl trestán dvakrát popsáním způsobem (tj. snížením hodnosti a navíc propuštěním). Stěžovatel namítal rozpor obou uvedených právních úkonů žalovaného směřujících k ukončení jeho služebního poměru u Policie ČR a poukazoval na rozpor s čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (publikováno jako sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“). Stěžovatel dále argumentoval tím, že prvoinstanční služební orgán měl buď možnost potrestat stěžovatele za kázeňský přestupek (tak, jak se tomu skutečně stalo rozhodnutím tohoto orgánu ze dne 29. 9. 2004, č. j. 88/2004), anebo ho za tentýž delikt propustit. Jelikož žalovaný učinil obojí, domnívá se stěžovatel, že došlo ke dvojímu potrestání za stejný skutek, čímž byla narušena citovaná ustanovení Úmluvy. S poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) k těmto ustanovením (Grandinger proti Rakousku, Sailer proti Rakousku) navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního služebního orgánu.

Krajský soud rozhodl ve věci napadeným rozsudkem. Přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud vyšel z toho, že po skutkové stránce mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce dne 16. 9. 2004 v odpoledních hodinách vykonával službu výjezdové skupiny Okresního ředitelství Policie ČR Louny s funkcí vedoucího této výjezdové skupiny pod vlivem alkoholu. K tomuto jednání se žalobce bez dalšího doznal, litoval toho a rovněž se za své jednání omluvil. Z obsahu správního spisu pak krajský soud zjistil, že žalobce dne 30. 9. 2004 převzal rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu ze dne 29.

9. 2004, č. j. 88/2004, o uložení kázeňského trestu dle ustanovení § 33 písm. c) služebního zákona za výkon služby pod vlivem alkoholu dne 16. 9. 2004 spočívajícího ve snížení hodnoty o jeden stupeň na hodnotu nadporučík na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí s tím, že po dobu trestu mu byl stanoven hodnotný příplatek ve výši 2800 Kč. Dotyčné rozhodnutí žalobce nenapadl odvoláním, a proto nabylo právní moci dne 11. 10. 2004. Posléze dne 1. 10. 2004 žalobce obdržel od prvoinstančního služebního orgánu oznámení č. j. 314/2004, z téhož dne o tom, že žalobcův služební poměr končí podle ustanovení § 105 služebního zákona uvolněním dnem 2. 1. 2005 s tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno na základě žalobcovy žádosti o uvolnění ze služebního poměru ke dni 2. 1. 2005, která byla příslušnému řediteli doručena dne 27. 9. 2004. Dne 18. 10. 2004 pak bylo žalobci doručeno již v úvodu odůvodnění rozsudku citované rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu ve věcech služebního poměru ze dne 15. 10. 2004, č. 333/2004, kterým byl podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR dnem 31. 12. 2004, a to ze stejných důvodů, za které byl žalobci uložen kázeňský trest, tj. výkon služby pod vlivem alkoholu dne 16. 9. 2004. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno žalovaným v odvolacím řízení ze dne 19. 11. 2004, č. 1191, které bylo napadeno předmětnou žalobou. Při posuzování konkrétních námitek stěžovatele krajský soud učinil následující závěry.

V prvé řadě neshledal, že by žalovaný učinil při svém posuzování běhu lhůty podle ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona mylné a zmatečné úvahy. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela evidentně vyplývá, že žalovaný při vypořádání se s odvolací námitkou týkající se běhu dotyčné lhůty toliko ke snazšímu pochopení dané problematiky použil komentář učiněný k ustanovení § 45 zákoníku práce, aniž by ovšem tento paragraf zákoníku práce aplikoval na jím projednávanou věc. Jeho počínání v tomto směru označil krajský soud za pochopitelné, neboť zákonná dikce ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona není tak pregnantně formulována jako zákonná dikce ustanovení § 45 zákoníku práce, přičemž počátek běhu lhůt jak dle zákoníku práce, tak dle služebního zákona byl zákonodárcem stanoven shodně. Ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona stejně jako ustanovení § 45 zákoníku práce totiž nehovoří o „běžném“ měsíci, nýbrž o měsíci „kalendářním“. To znamená, že při počítání běhu lhůty jsou měsíce brány jako takové podle jejich dvanácti označení užívaných v průběhu jednotlivého roku. Z toho krajský soud dovodil, že jelikož rozhodnutí prvoinstančního služebního orgánu o žalobcově propuštění bylo žalobci doručeno dne 18. 10. 2004 a zároveň se obě strany nedohodly na kratší lhůtě skončení služebního poměru, zcela v souladu se zákonnou úpravou obsaženou v ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona byl stanoven konec žalobcova služebního poměru na den 31. 12. 2004. Dvoutříměsíční lhůta tedy dle ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona totiž nepočala běžet ode dne 18. 10. 2004, kdy došlo k řádnému doručení rozhodnutí o propuštění žalobci, nýbrž až počínaje dnem 1. 11. 2004 a uplynula po dvou kalendářních měsících, tj. dnem 31. 12. 2004. Tato lhůta tedy činila právě dva kalendářní měsíce, jak stanoví zákon, nedohodnou-li se strany na lhůtě kratší.

K námitce žalobce, že je nepřipustné, aby byl za jedno své jednání trestán dvakrát, a to jednak kázeňsky a jednak propuštěním ze služebního poměru, krajský soud rovněž nepřisvědčil. Uvedl, že uložení kázeňského trestu podle ustanovení § 33 písm. c) služebního zákona a propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) téhož zákona se nevylučuje. Ostatně tento právní závěr byl již zaujat správními soudy včetně Nejvyššího správního soudu - např. jeho rozsudek ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7

A 39/2002 - 67, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1002/2006. Nejvyšší správní soud přitom v právě citovaném rozsudku naprosto výslovně uvedl (a krajský soud neshledal jediný důvod, proč by se měl od jeho závěrů a závěrů ostatních správních soudů odchýlit), že uložením kázeňského trestu je policista postižen za to, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu kázeňského přestupku, v daném případě ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 služebního zákona, přičemž uložení kázeňského trestu nepatří mezi důvody pro propuštění. Naproti tomu, propuštění policisty ze služebního poměru je jedním ze způsobů jeho skončení. V případě propuštění podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona se posuzuje, zda došlo k porušení služební přísahy nebo služební povinnosti tak závažným způsobem, že je vyloučeno další setrvání policisty u Policie ČR. Podle názoru krajského soudu tedy nejde o potrestání za stejné jednání, neboť propuštění není z hlediska právního trestem, i když subjektivně tak může být vnímáno. Faktem je, že každé protiprávní jednání může vyvolat následky spočívající ve vyvození různého druhu odpovědnosti (např. trestní, kázeňské či odpovědnosti za škodu). Zákon o služebním poměru přitom nebrání tomu, aby došlo k uložení kázeňského trestu a současně k propuštění ze služebního poměru. Z tohoto důvodu krajský soud uzavřel, že postih za kázeňský přestupek a následné propuštění nelze považovat za dvojí způsob potrestání za stejný skutek, jak argumentoval stěžovatel. Důvod propuštění je pak nutno hledat v tom zda došlo k porušení služební přísahy nebo služební povinnosti, přičemž je-li takové porušení současně kázeňským přestupkem, je to samo o sobě nerozhodné.

Soud se taktéž neztotožnil s žalobcovou námitkou ohledně toho, že služební funkcionář pochybil, pokud po akceptaci žalobcovy žádosti o skončení služebního poměru uvolněním dnem 2. 1. 2005 následně rozhodl o skončení pracovního poměru propuštěním, a to dnem 31. 12. 2005. Při posouzení této námítky krajský soud vycházel z faktu, že po celou dobu trvání služebního poměru policisty Policie ČR měl žalobce všechna práva a povinnosti příslušníka Policie ČR. Dále konstatoval, že dle ustanovení § 105 odst. 1 služebního zákona musí být policista ke své písemné a řádně doručené žádosti o uvolnění ze služebního poměru uvolněn. Služebnímu funkcionáři v takovém případě nezbyvá nic jiného, než žádosti vyhovět. V daném případě prvoinstanční služební orgán svým oznámením ze dne 1. 10. 2004, č. j. 314/2004, toto učinil. Odst. 2 téhož ustanovení služebnímu funkcionáři dává toliko možnost uzavřít dohodu o tom, k jakému dni služební poměr skončí, přičemž v předmětné věci služební funkcionář ve výše zmiňovaném oznámení ze dne 1. 10. 2004 akceptoval žalobcem navržené datum 2. 1. 2005 skončení služebního poměru. Vydání oznámení ze dne 1. 10. 2004, č. j. 314/2004, ovšem ani prvoinstanční služební orgán nezbavovalo práv a povinností vyplývajících mu ze služebního poměru, neboť žalobcův služební poměr nadále trval. Prvoinstanční služební orgán jakožto služební funkcionář měl přitom podle ustanovení § 29 písm. d) služebního zákona povinnost vyvozovat důsledky z porušování služebních povinností, čemuž dle názoru soudu rovněž dostál. V rámci samostatně vedeného řízení se žalobcem o skončení služebního poměru provedl volné hodnocení důkazů a shledal soulad se skutkovým stavem zjištěným v rámci řízení o uložení kázeňského trestu. Dospěl přitom k závěru, že žalobce svým jednáním úmyslně zvláště závažným způsobem porušil ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. a), b), c) nařízení Ministerstva vnitra č. 36/1999, které zakazuje požívání alkoholu na pracovišti, ve službě a před nástupem do služby, dále že žalobce porušil základní povinnost policisty vyplývající mu z ustanovení § 28 odst. 1 písm. a) služebního zákona a konečně že žalobce porušil i ustanovení § 135 odst. 4 písm. c) zákoníku práce stanovující povinnost zaměstnanců nepožívat alkohol na pracovišti ani nevstupovat pod

vlivem alkoholu na pracoviště. Pokud tato zjištění prvoinstanční služební orgán a posléze žalovaný vyhodnotily jako úmyslné zvláště závažné porušení služebních povinností ze strany žalobce ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona, tak se krajský soud s touto kvalifikací žalobcova jednání naprosto ztotožnil. Hodnocení intenzity žalobcova jednání provedená prvoinstančním služebním orgánem a žalovaným s ohledem na specifika funkce, kterou žalobce zastával (policista vedoucí výjezdové skupiny Policie ČR) se dle názoru soudu nevymykalo mezím, které zákon pro takového posouzení skýtá.

Krajský soud dále hodnotil, zda rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvoinstančního orgánu, bylo vydáno v souladu se zákonnými podmínkami. Podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona platilo, že policista může být propuštěn ze služebního poměru, pokud poruší služební přísahu nebo služební povinnost zvláště závažným způsobem. Za této právní úpravy a učiněných skutkových zjištění pak bylo čistě v kompetenci služebního funkcionáře, popř. žalovaného, zda bude žalobcovo jednání řešit personálním opatřením spočívajícím v propuštění žalobce či nikoliv. Krajský soud vyhodnotil, že v daném případě se prvoinstanční služební orgán rozhodl žalobce propustit ze služebního poměru, přičemž své úvahy, které jej k tomuto postupu vedly, řádně odůvodnil v intencích ustanovení § 108 odst. 1 služebního zákona a uvedl v písemném vyhotovení rozhodnutí o propuštění. Jestliže dotyčný ředitel současně stanovil konec žalobcova služebního poměru ke dni 31. 12. 2004, krajský soud má za to, že postupoval rovněž v souladu se služebním zákonem, a to konkrétně s ustanovením § 108 odst. 2 a odst. 3 tohoto zákona. Odst. 2 totiž stanovuje, že při propuštění končí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže se služební funkcionář a policista nedohodnou na době kratší. Podle odst. 3 pak mj. platí, že pokud policista porušil služební povinnost úmyslně zvláště závažným způsobem, může být služební poměr ukončen již dnem doručení rozhodnutí o propuštění. Krajský soud podotkl, že v daném případě služební funkcionář takto tvrdě vůči žalobci nepostupoval, když konec služebního poměru byl stanoven ke dni 31. 12. 2004, tj. ke dni, kdy měla uplynout doba dvou kalendářních měsíců, které následovaly po dni doručení rozhodnutí, což byl postup zcela v intencích ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona, za situace, kdy nebyla se žalobcem dohodnuta doba kratší.

Krajský soud proto uzavřel, že akceptací žalobcovy žádosti o uvolnění ze služebního poměru ke dni 2. 1. 2005 prvoinstanční orgán nezbavil oprávnění zakotveného v ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) téhož zákona, tedy propustit žalobce ze služebního poměru, a to ve lhůtě stanovené v ustanovení § 108 odst. 2 téhož zákona, popř. odst. 3 citovaného zákona. Dále konstatoval, že při rozhodnutí o propuštění bylo přitom s ohledem na zákonnou dikci ustanovení § 108 odst. 2 a odst. 3 služebního zákona vyloučené, aby služební poměr při propuštění končil v delší lhůtě, než v maximálně možné lhůtě, jak byla vymezena ve větě před čárkou odst. 2 zmiňovaného paragrafu, tj. uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí o propuštění. Z tohoto důvodu dotyčný ředitel postupoval zcela v souladu s ustanovením § 108 odst. 2 služebního zákona, když za datum skončení žalobcova pracovního poměru určil datum 31. 12. 2004, a nikoliv datum 2. 1. 2005, které sice bylo pro žalobce přijatelné, avšak již nebylo v souladu se zákonnou úpravou dotyčné problematiky. Krajský soud dále nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že posudek o stěžovatelově služební činnosti je v rozporu s hodnocením deliktního jednání stěžovatele prvoinstančním orgánem a žalovaným, a to

z toho důvodu, že tento posudek hodnotí celou dobu trvání služebního poměru, a nikoliv problémy, které stěžovatel měl ve svém posledním roce služby. Z těchto důvodů krajský soud žalobu zamítl.

Proti napadenému rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost, v níž tvrdí, že krajský soud se při vydání tohoto rozsudku dopustil pochybení, které lze podřadit pod kasační námitky uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil základní právní otázku celého případu, totiž otázku tzv. dvojího trestání, které je v tomto případě nepřipustné, a tím se dopustil nezákonnosti, neboť z neznámých důvodů od žalovaného a bez jakéhokoliv rozumného a zákonného odůvodnění přejímá pojem „personální opatření“, který zákon nezná, a posléze a rovněž bez jakéhokoliv odůvodnění podloženého zákonem používá v souvislosti s pojmem kázeňský trest, který zákon skutečně zná. Své rozhodnutí krajský soud opírá o známý judikát Nejvyššího správního soudu, který stěžovatel považuje za vnitřně rozporuplný, nemající oporu v zákoně a tím méně ve známé evropské judikatuře zmíněné v žalobě. Krajský soud se podle názoru stěžovatele dopustil svévolné interpretace práva a účelově zavedl pojem, který zákon nezná (personální opatření). Stěžovatel dále klade otázku, zda platí v souvislosti se zákonnými lhůtami rozhodnutí o uložení kázeňského trestu rozhodnutí o ukončení služebního poměru anebo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, s čímž se krajský soud nevypořádal. Dále se soud nevypořádal s faktem, že stěžovatel byl přinucen odevzdat služební zbraň a v podstatě od uložení kázeňského trestu nemohl a ve skutečnosti ani nevykonával své služební povinnosti. Tuto okolnost si soud dle názoru stěžovatele vůbec neověřil. Stěžovatel dále namítá, že služební poměr stěžovatele měl skončit dohodou (podle rozhodnutí služebního funkcionáře o uvolnění ze služebního poměru), a nikoliv propuštěním v kratším termínu. V důsledku dalšího právního úkonu ze strany prvoinstančního služebního orgánu došlo pak k negaci (nihilizaci) jeho prvotní vůle obsažené v rozhodnutí o uvolnění ze služebního poměru ze strany , což stěžovatel považuje za potlačení právní jistoty. Stěžovatel považuje za nelogické, že rozhodnutí o uvolnění stěžovatele ze služebního poměru a rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo vydáno současně, a sankce za kázeňský přestupek tím pozbyla smyslu i účelu. V daném případě byla podle názoru stěžovatele porušena zásada „ne bis in idem“, když nebyl dán prostor pro uplatnění dvojího trestání. Došlo totiž ke spáchání jediného skutku a bylo na služebním funkcionáři, aby věc vyhodnotil v rámci svého volného (nikoliv však svévolného) uvážení. Toto dvojí potrestání spatřuje stěžovatel v tom, že byl nejprve potrestán za spáchání kázeňského přestupku, dále byl na základě své žádosti uvolněn ze služebního poměru a s prvoinstančním služebním orgánem se dohodli na době uvolnění delší, než stanovil zákon. Zanedlouho poté byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru, což považuje za druh trestu sankcionující stejný skutek. Tímto postupem podle názoru stěžovatele došlo k porušení jeho základního lidského práva podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž poukázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (věc Gradinger proti Rakousku, Sailer proti Rakousku). Stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek spolu s napadenými správními rozhodnutími zrušen.

Žalovaný podal vyjádření k předmětné kasační stížnosti stěžovatele. Uvedl v něm, že v otázce údajného dvojího trestání v souvislosti s uložení kázeňského trestu a následného propuštění ze služebního poměru dle příslušných ustanovení v té době

platného znění zákona je ustáleným právním názorem, že řízení v kázeňských věcech je samostatným sankčním řízením vedoucím k postihu za porušení příslušných právních norem, které je třeba odlišovat od řízení o přijetí personálního opatření. Poukázal přitom na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku uveřejněném pod. č. 585/2005 ze dne 6. 4. 2005 a dále názor Krajského soudu v Ostravě uvedený v rozsudku ze dne 11. 2. 1999, č. j. 22 Ca 481/98 - 21. Pro své tvrzení dále argumentuje tím, že kázeňské řízení má z logiky služebního zákona úlohu posouzení předběžné otázky (tj. zda došlo k porušení služební povinnosti úmyslně zvláště závažným způsobem). Tento výrok pak zavazuje služební orgán k učinění dalších kroků, k nimž patří i přijetí personálního opatření, které však musí být odůvodněno. Pokud by tak služební funkcionář neučinil, vystavil by se nebezpečí trestního stíhání, neboť stěžovatel by mohl například neoprávněně splnit podmínky pro přiznání nároků spojených se skončením služebního poměru a následně jejich plnění. Ohledně skutkové stránky případu žalovaný poukázal na to, že stěžovatel přiznal požití alkoholických nápojů jak večer před službou, tak i v průběhu služby. K jeho námitce týkající se zproštění výkonu služby dále uvedl, že stěžovatel byl zproštěn služby rozhodnutím ze dne 16. 9. 2004 ode dne 17. 9. 2004 do 17. 10. 2004, přičemž po tuto dobu byl pouze pozastaven výkon služebních práv a povinností, avšak jeho služební poměr trval. Ke konkurenci několika pravomocných rozhodnutí služebního funkcionáře žalovaný uvedl, že ve věci nedošlo k žádnému protiprávnímu postupu. Žádost o uvolnění je jednostranným právním úkonem příslušníka směřujícím ke skončení služebního poměru a služební funkcionář je povinen takové žádosti vyhovět. Vzájemnou dohodou mezi příslušníkem a služebním funkcionářem lze lhůtu k uvolnění ze služebního poměru stanovit k dřívějšímu nebo pozdějšímu datu než určuje zákonná lhůta. Oznámení o uvolnění ze služebního poměru nelze podle názoru žalovaného považovat za rozhodnutí, nýbrž pouze za deklaratorní projev vůle obou stran. Proto takové oznámení v žádném případě nebrání služebnímu funkcionáři ve využití § 29 písm. d) služebního zákona. K námitce stěžovatele spočívající v tom, že kázeňský trest neměl být uložen, protože byl v kontextu určeného data uvolnění stěžovatele z funkce nevykonatelný, žalovaný uvedl, že kázeňský trest měl preventivní a výchovný účinek, přičemž v době, kdy o něm bylo rozhodováno, nebylo doposud zahájeno řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru. Kázeňský trest tedy svůj účel měl a realizoval se tři měsíce do data propuštění stěžovatele ze služebního poměru. V závěru žalovaný rozporoval stěžovatelovu námitku, že měl rozhodnout na jeho žádost o odložení výkonu rozhodnutí s poukazem na odlišný význam ustanovení § 137 odst. 3 služebního zákona, který se vztahoval pouze na otázky náhrady škody nad 5000 Kč či uložení kázeňského trestu, pod nějž nelze podřadit rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Dne 16. 9. 2004 podal stěžovatel žádost o uvolnění ze služebního poměru. Této žádosti vyhověl prvoinstanční služební orgán oznámením ze dne 1. 10. 2004 s tím, že služební poměr stěžovatele skončí ke dni 2. 1. 2005.

Ve vyjádření stěžovatele v řízení o uložení kázeňského trestu ze dne 27. 9. 2004 je uvedeno, že stěžovatel dne 16. 9. 2004 nastoupil do výkonu služby ve výjezdové skupině OŘP Louny. Dále stěžovatel přiznává, že *„ačkoliv jsem si byl vědom této skutečnosti, předchozího dne ve večerních hodinách jsem požíval alkoholické nápoje. ... V průběhu dne na*

pracovišti jsem požíval alkoholické nápoje. Jednal jsem tak v důsledku stresových situací, které jsem v poslední době zažíval při výkonu své práce policejního komisaře pověřeného vyšetřováním... Jsem si vědom skutečnosti, že jsem svým jednáním porušil základní povinnost policisty, svého jednání lituji.“

Dne 29. 9. 2004 vydal prvoinstanční služební orgán rozhodnutí, jímž shledal stěžovatele vinným ze spáchání kázeňského přestupku ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 služebního zákona tím, že dne 16. 9. 2004 v 7.00 hod ráno nastoupil jako policejní komisař výkon služby jako vedoucí ve výjezdové skupině Okresního ředitelství Policie ČR Louny (dále jen „PČR OŘ Louny“) po předchozím požití alkoholických nápojů před nástupem služby a v době služby, čímž úmyslně zvláště závažným způsobem porušil základní povinnost policisty dle 28 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Za toto jednání mu byl uložen kázeňský trest snížení hodnosti o jeden stupeň na hodnost nadporučík na dobu 12 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí, a to s příslušným snížením hodnostního příplatku na výši 2800 Kč.

Dne 15. 10. 2004 vydal prvoinstanční služební orgán rozhodnutí, jímž byl stěžovatel propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a to za úmyslné porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem v souladu s ustanovením § 106 odst. 1 písm. d) a § 108 odst. 2 služebního zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že stěžovatel nastoupil dne 16. 9. 2004 do výkonu služby ve výjezdové skupině PČR OŘ Louny, kde měl plnit funkci vedoucího této skupiny a úkoly stanovené výjezdové skupiny. Po návratu z výjezdu jevil stěžovatel v odpoledních hodinách známky požití alkoholických nápojů, a tak u něho byla provedena dechová zkouška, při níž byla naměřena hodnota 3,13 promile. Stěžovatel se k požití alkoholických nápojů přiznal hned na místě a potvrdil to i vyjádřením před uložením kázeňského trestu ze dne 27. 9. 2004. Prvoinstanční služební orgán zhodnotil jednání stěžovatele tak, že se jednalo o porušení čl. 3 odst. 1 písm. a), b), c) nařízení Ministerstva vnitra č. 36/1999 Sb., ve kterém je příslušníkům Policie ČR zakázáno požívání alkoholických nápojů na pracovišti, ve výkonu služby a před nástupem služby. Tím stěžovatel zároveň porušil i povinnost stanovenou v § 28 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Z toho dovodil prvoinstanční služební orgán rovněž závěr, že stěžovatel porušil i ustanovení § 135 odst. 4 písm. c) zákoníku práce, který uvádí povinnost zaměstnance nepožívat alkoholické nápoje a nezneužívat jiné návykové látky na pracovištích zaměstnavatele a v pracovní době i mimo tato pracoviště a nevstupovat pod jejich vlivem na pracoviště zaměstnavatele. Toto jednání stěžovatele vyhodnotil prvoinstanční služební orgán jako úmyslné, zvláště závažné porušení služebních povinností, neboť jako vedoucí výjezdové skupiny mohl svým rozhodnutím negativně ovlivnit výsledek šetření na místě trestného činu tím, že by v důsledku toho, že byl pod vlivem alkoholu, opomněl učinit opatření k provedení některých neodkladných a neopakovatelných úkonů a především pak provádět opatření k zajištění bezpečnosti osob a majetku a zabráňovat pachatelům v pokračování nebo dokonání trestných činů a provádět jejich zadržení, provádět ohledání a zajištění místa činu, předmětů a stop, zpracovávat dokumentaci, zajišťovat poškozené osoby a svědky atd. Kromě uvedeného bylo stěžovatelovým jednáním ohrožen výkon dalších činností, které mu jako vedoucímu výjezdu příslušely, tj. řízení práce výjezdové skupiny na místě činu a podle situace přijímat operativní rozhodnutí či vykonávat funkci řidiče. Závažnost jeho jednání vyhodnotil prvoinstanční služební orgán tak, že má vyšší intenzitu, neboť

mohlo mít za následek ohrožení zdraví, života a majetku ostatních osob, rovněž také s poukazem na to, že stěžovatel byl ozbrojen.

Dne 20. 10. 2004 podal stěžovatel odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Jako hlavní námitku uvedl, že v jeho případě nebylo dodrženo ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona, neboť v oznámení o uvolnění ze služebního poměru bylo jako datum skončení služebního poměru uvedeno datum 2. 1. 2005, avšak v rozhodnutí o propuštění bylo uvedeno datum ukončení služebního poměru 31. 12. 2004. Prvoinstanční služební orgán odvolání nevyhověl a postoupil ho žalovanému.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 19. 11. 2004, rozhodnutím č. 1191 tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný nejprve zhodnotil náležitosti prvoinstančního rozhodnutí dle ustanovení § 124 zákona o služebním poměru. Dále se zabýval hodnocením výroku i odůvodnění tohoto rozhodnutí, přičemž konstatoval, že jsou z obsahového hlediska úplné. K námitce stěžovatele k nedodržení pravidla obsaženého v ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona žalovaný uvedl, že na toto ustanovení lze aplikovat komentář k ustanovení § 45 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, kde je mimo jiné uvedeno, že výpovědní doba je stanovena kogentně. Jde o časový úsek, který musí uplynout od podání výpovědi do skončení pracovního poměru, kdy dochází k volnému běhu času, kdy ještě trvá pracovní poměr. Výpovědní doba začíná běžet prvním dnem kalendářního měsíce, který následuje po doručení výpovědi a končí uplynutím posledního dne příslušného kalendářního měsíce. Zákon nebrání tomu, aby v průběhu výpovědní doby byla uzavřena dohoda o skončení pracovního poměru, popřípadě byl pracovní poměr ukončen okamžitě. V případě stěžovatele bylo napadené rozhodnutí oznámeno dne 18. 10. 2004. Výpovědní doba dvou kalendářních měsíců tedy začala dnem 1. 11. 2004 a skončila dnem 31. 12. 2004. K tomuto dni rovněž končí služební poměr stěžovatele. Z těchto důvodů žalovaný neshledal odvolání důvodným a zamítl je.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil vůči napadenému rozsudku tři hlavní námitky, které podle jeho názoru lze podřadit pod kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Pro přehlednost rozdělil Nejvyšší správní soud následující odůvodnění svého rozsudku podle těchto námitek.

Pro posouzení celé věci se jeví klíčovou stěžovatelova námitka, že krajský soud posoudil nesprávně základní právní otázku celého případu, tj. zákaz dvojího trestu za stejný skutek. Pod tuto námitku Nejvyšší správní soud subsumuje rovněž stěžovatelovu argumentaci judikaturou ESLP. K rozsahu této námitek Nejvyšší správní soud především

obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

V posuzované věci je spornou právní otázkou, zda rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru má stejný právní význam, jako rozhodnutí o kázeňském přestupku. Stěžovatel tvrdí, že povahou obou těchto institutů je uložení sankce za spáchaný delikt. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Kázeňský přestupek, upravený speciálně v ustanovení § 32 služebního zákona, je případem disciplinárního odpovědnostního vztahu, který se realizuje při zaviněném porušení základních povinností příslušníka stanovených služebními předpisy Policie ČR, anebo při jednání, které naplňuje znaky přestupku. Jedná se tedy o zvláštní formu správního deliktu, která v sobě zahrnuje jak delikty splňující pojmové znaky přestupku, tak i delikty disciplinární povahy. Rozhodnutí o vině a trestu za spáchání kázeňského přestupku je tedy ve své podstatě rozhodnutím trestním. Naproti tomu, rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je institutem, který má evidentně pracovněprávní povahu, nikoliv odpovědnostní. Účelem řízení o propuštění příslušníka ze služebního poměru není posoudit otázky spáchání deliktu a jeho trestnosti, nýbrž o to, zda jsou či nejsou naplněny podmínky stanovené ustanovením § 106 až 109 služebního zákona k ukončení služebního poměru tímto způsobem. Je sice zřejmé, že mezi posouzením viny za spáchání kázeňského deliktu a pracovněprávními následky jeho spáchání je dána kauzální souvislost, to ovšem nic nemění na tom, že jde o naprosto odlišné právní instituty. Rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku plní v řízení o propuštění ze služebního poměru dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona úlohu předběžné otázky. Nejvyšší správní soud již dříve ve své judikatuře konstatoval, že rozhodnutím služebního funkcionáře o tom, zda byl spáchán kázeňský přestupek, je tento funkcionář nadále vázán. V posuzované věci je spáchání kázeňského přestupku stěžovatelem nesporné (stěžovatel si ani proti rozhodnutí o kázeňském přestupku nepodal opravný prostředek), a proto takové pravomocné rozhodnutí vázalo prvoinstanční služební orgán k provedení dalších navazujících kroků (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2007, č. j. 5 As 47/2006 – 66, přístupné na www.nssoud.cz). Kritika stěžovatele týkající se užitého pojmu personální opatření, který krajský soud převzal z vyjádření žalovaného, je sice pravdivá v tom bodě, že se nejedná o legální termín, ovšem jinak zcela nedůvodná v tom, že by užití tohoto termínu (obsahově jasně obdobného s termínem „pracovněprávní úkon“) mělo způsobovat nezákonnost napadeného rozsudku.

Ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona stanovil, že „*Policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem.*“ Zároveň je třeba přihlídnout k ustanovení § 106 odst. 3 téhož zákona, které upravovalo lhůty k oznámení rozhodnutí o propuštění takto: „*O propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno.*“

Ustanovení § 108 odst. 1, 2 služebního zákona stanovuje obsahové náležitosti rozhodnutí o propuštění: (1) „Rozhodnutí o propuštění musí být vyhotoveno písemně a musí v něm být uveden důvod propuštění se skutečnostmi jej zakládajícími, jinak je neplatné.“ (2) *Při propuštění končí služební poměr uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení rozhodnutí o propuštění, pokud se služební funkcionář a policista nedohodnou na době kratší.*“ Pro komplexní právní posouzení správnosti rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru tedy hrálo nejdůležitější úlohu posouzení splnění těchto zákonných podmínek. Krajský soud postupoval správně, když se v odůvodnění napadeného rozsudku jejich posouzení podrobně věnoval a dospěl k závěru, že byly splněny podmínky ustanovení § 108 odst. 2 služebního zákona, neboť pokud byla v rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru stanoveno datum skončení služebního poměru na 31. 12. 2004, jednalo se o přesné naplnění relativně kogentní normy umožňující dohodnout skončení služebního poměru lhůtu kratší než dva měsíce, nejdéle však dva kalendářní měsíce následující po dni doručení tohoto rozhodnutí. Je zřejmé, že krajský soud, stejně jako žalovaný, vyložil správně pojmy „kalendářní měsíc“ analogicky v souladu s jejich významem v obecné pracovněprávní úpravě. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud správně vyhodnotil obsahové náležitosti rozhodnutí o propuštění, když konstatoval, že prvoinstanční služební orgán řádně odůvodnil v intencích ustanovení § 108 odst. 1 služebního zákona a uvedl v písemném vyhotovení rozhodnutí o propuštění. Obdobné konstatování obsahuje i odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Prvoinstanční služební orgán se dostatečně vypořádal s podřazením deliktního jednání stěžovatele pod zákonný neurčitý pojem „porušení služební povinnosti zvláště závažným způsobem“ a uvedl dostatek skutkových i právních argumentů k ospravedlnění závěru, že stěžovatel tímto způsobem jednal a jsou tak dány podmínky pro jeho propuštění ze služebního poměru podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Dostal tak úplně a dostatečně požadavkům, které na odůvodnění rozhodnutí o propuštění příslušníka klade zákon o služebním poměru a relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz blíže rozsudek téhož soudu ze dne 6. 1. 2006, č. j. 6 As 60/2004 - 56, přístupné na www.nssoud.cz).

K namítanému porušení lidských práv zaručených čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod s poukazem na relevantní judikaturu ESLP Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka rovněž není důvodná. Čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, který Česká republika ratifikovala a vstoupil platnost na jejím území dne 1. června 1992, stanoví pravidlo ne bis in idem ve sféře trestněprávní odpovědnosti v rovině procesní i rozhodovací zákazu dvojího trestu za stejný skutek: „1. Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“ Z výše vyložené argumentace Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě stěžovatele nemohlo jít o případ dvojího potrestání za tentýž skutek, jelikož rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru není svou povahou rozhodnutí o vině a trestu, nýbrž individuálním právním aktem pracovněprávní povahy. Nejvyšší správní soud je rovněž obeznámen s rozsudky ESLP ve věci Grandinger proti Rakousku (rozsudek ESLP ze dne 23. 10. 1995, 15963/90, A328-C) a Sailer proti Rakousku (rozsudek ESLP ze dne 6. 6. 2002, č. 38237/97), na něž se stěžovatel odvolává. V obou těchto věcech byli stěžovatelé účastníky dopravních nehod, přičemž řídili pod vlivem alkoholu. Byli potrestáni jak za spáchání správního deliktu podle rakouských správních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích, tak i v rovině trestního práva soudního. Tyto případy nelze

s posuzovanou věcí vůbec porovnávat, neboť zde se nejedná o posouzení téhož skutku. Jak již Nejvyšší správní soud výše konstatoval, jednání stěžovatele v posuzované věci bylo jednou posouzeno v rovině delikttní odpovědnosti a byl mu uložen kázeňský trest, přičemž rozhodnutí o vině za kázeňský přestupek se stalo prokázanou skutkovou podmínkou pro aplikaci materiálně pracovněprávního institutu propuštění, který rozhodně není součástí trestního práva v tom smyslu, jak jej chápe čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě a čl. 6 Úmluvy. Nejvyšší správní soud proto závěrem k této argumentaci stěžovatele konstatuje, že je nepřipadná.

Stěžovatel dále namítá kasační důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Neuvádí k nim však explicitně žádné konkrétní námitky, které by byly pod rozsah těchto kasačních důvodů podřaditelné. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) uvádí, že kasační stížnost z tohoto důvodu lze podat s poukazem na „...vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“ Jelikož stěžovatel nečinil sporným skutkový stav věci (tj. nepopíral spáchání kázeňského přestupku), nezabýval se Nejvyšší správní soud posouzení dokazováním v řízení před oběma služebními orgány. Jako namítané porušení ustanovení o řízení si Nejvyšší správní soud vyložil stěžovatelovu námitku, že služební poměr stěžovatele měl skončit dohodou (podle rozhodnutí služebního funkcionáře o uvolnění ze služebního poměru), a nikoliv propuštěním v kratším termínu. V důsledku dalšího právního úkonu ze strany prvoinstančního služebního orgánu došlo podle mínění stěžovatele k negaci (nihilizaci) jeho prvotní vůle obsažené v rozhodnutí o uvolnění ze služebního poměru ze strany prvoinstančního služebního orgánu, což stěžovatel považuje za potlačení právní jistoty. Tato námitka není důvodná, neboť – jak dostatečně a srozumitelně vyložil krajský soud v napadeném rozsudku - oznámení o uvolnění ze služebního poměru, které bylo stěžovateli doručeno před rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru, nemá náležitosti rozhodnutí podle ustanovení § 124 zákona o služebním poměru. Ve věci ukončení služebního poměru stěžovatele tedy prvoinstanční služební orgán rozhodl pouze jednou, a to rozhodnutím o jeho propuštění. Zákon o služebním poměru nikde nevylučuje, že by rozhodnutí o propuštění nemohlo být vydáno poté, co byla již akceptována žádost příslušníka o uvolnění ze služebního poměru. Není zde tedy dána překážka věci rozhodnuté (res administrata). Stejně tak z žádného ustanovení služebního zákona ani z jiného zákona nevyplývá, že by propuštění ze služebního poměru nebylo možné poté, co za stejný skutek byl příslušníkovi uložen kázeňský trest (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2005, č. j. 2 As 74/2003 – 86). Nejvyšší správní soud tedy k této námitce uzavírá, že je rovněž nedůvodná. Zároveň tím považuje za zodpovězenou otázku stěžovatele, zda platí v souvislosti se zákonnými lhůtami rozhodnutí o uložení kázeňského trestu „rozhodnutí“ o ukončení služebního poměru (tj. oznámení o uvolnění ze služebního poměru), anebo rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.

Stejně tak neshledal Nejvyšší správní soud důvodným uvedení kasačního důvodu upraveného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., který spočívá v „nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“.

Nejvyšší správní soud nenašel v kasační stížnosti žádnou výslovnou námitku, kterou by bylo možné podřadit pod tento kasační důvod. Jeho posouzením se však musel v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 s. ř. s. zabývat ex offio, a proto uzavírá, že v dané věci krajský soud postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a že v napadeném rozsudku neshledal žádnou z vad uvedených v tomto ustanovení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly, žalovanému, jenž by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu